

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **Ing. R. R.**, zast. Mgr. Radimem Janouškem, advokátem, se sídlem Olomouc, Riegrova 26, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 6. 2005, č. j. 22 Ca 167/2005 - 13,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupci žalobce Mgr. Radimu Janouškovi, advokátu, se sídlem Olomouc, Riegrova 26, **se s t a n o v í** ve výši 2558,60 Kč a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 6. 2006, č. j. 22 Ca 167/2005 - 13, kterým byla odmítnuta jeho žaloba (návrh) proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 30. 5. 2005, č. j. KUOK/16277/05-ODSH-SD/690, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání směřující proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 15. 4. 2005, č. j. EV/318/04-KOV, o opravě údajů o celkové hmotnosti přípojného vozidla brzděného v technickém průkazu osobního motorového vozidla.

Žalobu Krajský soud v Ostravě odmítl s tím, že rozhodnutí žalovaného je vyloučeno ze soudního přezkumu, neboť napadené rozhodnutí je svou povahou rozhodnutím, jehož vydání závisí výlučně na posouzení technického stavu věci (osobního motorového

vozidla), přičemž samo o sobě neznamena právní překážku výkonu povolání, zaměstnání nebo podnikatelské popř. jiné hospodářské činnosti. Soud dovodil, že se na toto rozhodnutí vztahuje kompetenční výluka stanovená v § 70 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a takové rozhodnutí je vyloučeno z přezkumu soudem ve správním soudnictví. S odkazem na § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 68 písm. e) a § 70 písm. d) s. ř. s., návrh (žalobu) odmítl.

V kasační stížnosti stěžovatel zejména namítal nezákonnost označených správních rozhodnutí a požadoval ustanovení právního zástupce a osvobození od soudních poplatků.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 10. 2005, č. j. 22 Ca 167/2005 – 27, bylo stěžovateli přiznáno osvobození od soudních poplatků a ustanoven právní zástupce – Mgr. Radim Janoušek, advokát, se sídlem Olomouc, Riegrova 26, pro řízení o kasační stížnosti.

Prostřednictvím ustanoveného zástupce stěžovatel kasační stížnost dále doplnil. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel zejména uvádí, že kasační stížnost podává z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Konkrétně uvádí, že napadené rozhodnutí nezávisí výlučně na posouzení technického stavu věci, neb správním orgánem bylo rozhodováno na základě dalších důkazů (výsledky svědků, šetření Policie ČR, apod.) a nebyl tedy posuzován pouze technický stav věci, ale i skutečnost, zda a kým došlo k pozměnění technického průkazu předmětného vozidla. Doplnil, že si vozidlo pořizoval za tím účelem, aby s ním mohl vykonávat zaměstnání, resp. podnikat. Dovožoval porušení ústavního práva na soudní ochranu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém vyslovil souhlas se závěry soudu. Doplnil, že námitka o vykonávání zaměstnání či podnikání s označeným vozidlem je irelevantní, neb do technického průkazu byl zapsán údaj, který je v souladu s technickou způsobilostí vozidla. Dovožoval nedůvodnost kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, a neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Stěžovatel kasační stížnosti podal z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci

rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Taková pochybení však Nejvyšší správní soud v napadeném usnesení Krajského soudu v Ostravě neshledal.

Z obsahu spisu vyplývá, že rozhodnutím Magistrátu města Olomouce ze dne 15. 4. 2005, č. j. EV/318/04-KOV, bylo rozhodnuto o opravě údaje o celkové hmotnosti přípojného brzděného vozidla, uvedeného na straně 6 technického průkazu serie AL, Č. X vydaného na motorové vozidlo Citroen CX 25 TRD, původní registrační značka X. V označeném technickém průkazu byl (na straně 6) proveden záznam Policie ČR Litoměřice ze dne 29. 3. 2005 o montáži závěsného zařízení pro přívěs nebrzděný o celkové hmotnosti do 700 kg a brzděný do 1420 kg. Tento údaj byl však rozdílný s údajem zapsaným na straně 5 v řádku 11 technického průkazu, kde byl uveden údaj 1120 kg. Tato nesrovnalost vyšla najevo při podání žádosti stěžovatele (ze dne 24. 4. 2003) o zapsání označeného osobního vozidla Citroen do registru motorových vozidel. Magistrát města Olomouce žádosti stěžovatele vyhověl a vozidlo zapsal do registru silničních vozidel a vozidlu přidělil osvědčení o registraci vozidla č. X. Vozidlu byla přidělena registrační značka X; s ohledem na skutečnost, že původní technický průkaz byl již popsán, byl vystaven nový technický průkaz X. Při vypisování nového technického průkazu byl vzhledem k tomu, že údaj o celkové hmotnosti přípojného vozidla brzděného, uvedený na straně 6 původního technického průkazu v hodnotě 1420 kg, se neshodoval s údajem o stejné věci na straně 5 řádek 11, původního technického průkazu kde byl uveden údaj 1120 kg, údaj v hodnotě 1420 kg byl v rozporu se schválením technické způsobilosti vozidla, a bylo zřejmé, že byl dodatečně pozměněn, byl do nového technického průkazu (do řádku 39) vepsán údaj „nejvyšší technicky přípustná/povolená hmotnost přípojného vozidla(kg) - 1120“. Na tuto skutečnost správní orgán stěžovatele upozornil, ten proti tomu neměl žádné námitky, a řízení ve věci bylo ukončeno. Vzhledem k tomu, že se jevílo evidentní, že v původním technickém průkazu došlo k neoprávněné změně údaje povolené hmotnosti přípojného vozidla z 1120 kg na 1420 kg, podal Magistrát města Olomouce současně podnět Policii ČR k prošetření podezření z trestného činu pozměňování veřejné listiny. Vzhledem k tomu, že se nepodařilo zjistit skutečnosti opravňující k zahájení trestního stíhání, policie věc odložila.

Dopisem ze dne 7. 2. 2005 vyzval stěžovatel Magistrát města Olomouce, aby o změně nejvyšší povolené hmotnosti vydal správní rozhodnutí. Magistrát města Olomouce stěžovateli odpověděl dne 14. 2. 2005 vysvětlujícím dopisem. Dne 1. 3. 2005 zaslal stěžovatel Magistrátu města Olomouce další dopis, v němž požaduje, aby změna v technickém průkazu byla projednána ve správním řízení. Dne 15. 4. 2005 vydal Magistrát města Olomouce pod č. j. EV/318/05-KOV, rozhodnutí o opravě údaje o nejvyšší povolené hmotnosti brzděného přípojného vozidla na hodnotu 1120 kg. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, o kterém bylo rozhodnuto Krajským úřadem Olomouckého kraje dne 30. 5. 2005, č. j. KUOK/16277/05-ODSH-SD/690, tak, že odvolání se zamítá a potvrzuje se napadené rozhodnutí Magistrátu města Olomouce. Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel včasnou žalobu, o níž bylo rozhodnuto zamítavě rozhodnuto rozsudkem, jenž byl napaden nyní projednávanou kasační stížností.

Podle § 70 písm. d) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání u vyloučeny úkony správního orgánu jejichž vydání závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu osob nebo technického stavu věcí, pokud sama o sobě neznamenaají právní překážku výkonu

povolání, zaměstnání nebo podnikatelské, popřípadě jiné hospodářské činnosti, nestanovili zvláštní zákon jinak.

Podle § 68 písm. e) je žaloba nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. platí, že: *Nestanovili tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.*

V posuzované věci podle názoru Nejvyššího správního soudu z obsahu rozhodných skutečností zcela zřetelně vyplývá, že předmětná oprava, která byla provedena v technickém průkazu osobního vozidla, se týkala údaje, který byl v původním technickém průkazu uveden v rozporu se schválením technické způsobilosti osobního vozidla. Tuto skutečnost ani při provádění opravy v technickém průkazu, ani v žalobě, a ani v kasační stížnosti stěžovatel nijak nerozporoval.

Byla-li tedy příslušná oprava provedena jako uvedení daného údaje do souladu se schválením výchozí technické způsobilosti osobního vozidla, potom se zcela evidentně jednalo o úkon *správního orgánu jehož vydání záviselo výlučně na posouzení technického stavu* daného konstrukčního typu osobního vozidla. To přirozeně platilo i pro návazné, stěžovatelem vyžádané rozhodnutí o provedení změny dotčeného údaje.

Na této skutečnosti nic nemění to, že opravovaný údaj, tak jak byl uveden ve stěžovatelem předkládaném původním technickém průkazu, byl Magistrátem města Olomouce shledán jako neoprávněně pozměněn, a že byly činěny určité úkony ke zjištění okolností takto provedené neoprávněné změny. Rozhodující v dané věci bylo, že takto uváděný údaj byl mimo jakékoliv pochybnosti v rozporu se schválením technické způsobilosti osobního vozidla, a bylo třeba jej opravou uvést do souladu s předepsaným a posouzeným technickým stavem.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že si vozidlo pořizoval za tím účelem, aby s ním mohl vykonávat zaměstnání, resp. podnikat, čímž zřejmě míří na to, že právě tato skutečnost by byla na překážku aplikace § 70 písm. d) s. ř. s., neboť by takové posouzení znamenalo *právní překážku výkonu povolání, zaměstnání nebo podnikatelské, popřípadě jiné hospodářské činnosti*, k tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že je jiného názoru. I kdyby stěžovatel cíleně počítal s tím, že bude při užívání vozidla využívat nosnosti přípojného vozidla až do horní hranice zapsané nosnosti, a nyní může vozidlo užívat jen do nižší horní hranice nosnosti, to ještě vůbec naznamená, že musí přestat s podnikáním. Důsledky budou spíše takové, že stěžovatel bude mít vyšší než příp. předpokládané náklady na dopravu, neboť bude při jednom „naložení“ moci převážet zboží, věci, apod. jen do „řádne“ uvedené horní hranice nosnosti. To ale překážkou podnikání není, a už vůbec ne překážkou právní. Proto Nejvyšší správní soud nepovažuje tuto námitku za důvodnou.

Jestliže tedy Krajský soud v Ostravě žalobu odmítl s odkazem na § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 68 písm. e) s. ř. s., neboť dovedl, že se na napadené rozhodnutí vztahuje kompetenční výluka stanovená v § 70 písm. d) s. ř. s., postupoval podle názoru Nejvyššího správního soudu naprosto v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud tak neshledal, že by Krajský soud v Ostravě v posuzované věci nesprávně posoudil skutečnosti podřaditelné důvodům namítaným v kasační stížnosti. Naopak se Nejvyšší správní soud plně ztotožnil s napadeným usnesením krajského soudu.

Proto nebyla kasační stížnost shledána důvodnou a musela být podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnuta.

Účastníkům nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, protože stěžovateli, který neměl v řízení úspěch náhrada nákladů nepřísluší, a žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ostatně ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.).

Zástupci stěžovatele Mgr. Radimu Janouškovi, advokátu, který byl ustanoven soudem pro řízení o kasační stížnosti, náleží odměna za dva úkony právní služby po 1000 Kč, a to příprava a převzetí zastoupení a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k nimž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 75 Kč ke každému z úkonů – celkem 150 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/996 Sb.). Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně, vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 408,60 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2558,60 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu

